

Rafa Arrufat Valls

La gravetat de les paraules

Premi Anna Rebeca dels LXVI Jocs Florals Vila de Nules (2019)

Òbric els meus ulls. Just igual que
ahir. Un poc més, potser.
Desaparec de la meua caixa.
Deambule. Absorbisc tot el que,
potser recentment, ha deixat de ser
somni. Ho fagocite. Ho devore
(lluny del simple exercici d'un
engolidor de vidres) per a després
digerir-ho en àcids propis,
autòmats, imprevisibles. La
metafísica apareix sols com recurs
fàcil a una absència de realisme.
Inventar fantasmes o abocar-te a la
finestra. Tu tries.

gravetat nº1

Intentar escriure allò mai escrit: la tasca més comprometedora de totes.

L'univers borgià de les combinacions infinites sembla estar-hi recent esgotat. Tot està inventat (dit, fet, escrit, pronunciat) ja.

Els plats buits.

Els sexes consumats.

Poc -a penes res- queda ja per a les mosques.

Obris la teua boca com tenint-la plena de papallones.
(Tan suau, muda...) L'obres com si anés a volar fins aquí:
Sense entendre de conseqüències.
Sobre les ales, pupil·les; des de les que segueixes mirant-me.

Em sent perseguit per la desídia més tràgica de la història.
La pluja inoportuna. Les passes curtes. Els carrers, infinits.
Ens sent mullats de milions de granotes microscòpiques,
sota un ozó comú, i em dius que t'esperis, em dius amor,
sense aplegar a creure,
t'apropes sense decidir-te a sospitar-ho,
sense cap seguretat de que tu hi sigues rera aquestos ulls
(com deus veure hi sóc buit,
només espero que assumisques la teua part)

Les paraules no apleguen a ser-ho.
Avui em sobra el cap més que mai.

Només escolte que et trobe a faltar més a sovint del que m'agradaria:
-em vaig deure d'acostumar a que hi fores-

A sovint, però, intente recordar el teu olor a flors recent mortes,
(ja no sé quan de cru te la meua memòria, ni quant de suau.)
mentre espere, a l'últim graó sota l'infern,
a que la gran mà em trepitgi, potser sense mesura,
contra la seva bessona simètrica.

Un nom com el teu. Un olor.
Una forma de moure els llavis amb avidesa.
Un suèter fosc. Un lloc a mitges.
Una cançó compartida descalços.
El sabor de la tendresa

(del teu cos, coll, pell, boca,
llengua, humitat, nuesa)

filtrat a través de les vulgaritats d'un món
(qualsevol).

Memòria.

El gran buit de la no presència encara assumida
truca tres vegades abans d'entrar. Toc. Toc Toc.
Entra. Dins. Dintre. Endins. El va es fa amb (en) mi.
Les paraules perden lletres.
Les lletres deixen de significar. La llengua abandona.
Les parets del meu crani lluiten per no cedir al buit. Els
llavis es separen (dalt de baix, mai els teus dels meus),
intenten prendre tot el que veuen marxar.
Aspiren. Més fort. La m, la s, la C majúscula sembla no tornar.
Més fort. Canvien de direcció el vent. Absorbeixen.
Retenen un segon l'aire. A punt d'esclatar.
Et retenen gairebé un minut més. Et recorden.
Tornen a obrir-se.
Un cop més. He sospirat.

Voldria escriure els versos més tristos aquesta
nit, si Algú, dos vides abans
(una nit perduda a un dels estius del 23)
no ho hagués fet ja;

–nota mental:

afegir a l'última oració un *per mi sí*
seria l'arrogància més angulosa
aquesta nit.-

Podria evocar qualsevol moment pretèrit
(millor o no al viscut ara)
amb pretensions de fer açò més meu, menys global,
menys teu.
Parlar d'un gronxador d'infància,
d'una bicicleta vermella, d'un gos marró.
Podria dir que, sense dubte, és aquest un món actuat per la casualitat;
però llavors tot es semblaria massa al recurs fàcil d'un fals pretext.
Potser escriure el transcórrer del meu dia m'aproparia
(textualment)
a l'estupidesa d'un diari adolescent:

Tancat al dormitori. Sobre el matalàs buit.

Escoltant música (altre cop, els alegres xilofons de la *mort*),
intentant fingir que dormo,
preguntant-me en que deus estar pensant ara,
evitant una lubricitat poc productiva,
declarant la lluita acarnissada a dos mosquits assassins.
Absurda(vulgar/ patètica/ sincera)ment inmadur. Deliro.

Amb deliri:

No veig tardar massa en esborrar-se aquell rostre que fou el teu
(ni la seva sensació metàl·lica, l'ardor dels meus pulmons, res),
en confondre's la veu amb el món, amb les fulles, amb la pluja
(no són pocs els sorolls des del carrer, però ho semblen, un sol)
en soterrar-te allà, on les monedes perdudes, i no tornar a veure't.

Allà, on les lletres sense llum. No creguis en el pecat.

Òbric la teua boca buscant tot el que et quedà per dir-me.

Altre cop: Res.

No sóc ni la meua pròpia ànima. Ja ni part de la teua.

Em descobreix l'alba conduint amb les teues mans sobre els meus ulls.

Gens importa.

Aguanta un poc més, dius. Res queda.

No creguis en el càstig, mai en el perdó.

Exhalo sense vacil·lar un últim glop d'aquell temps metàl·lic.

Allargo la mà per a no tocar-te.

Per a fer-te aquí. Modelar-te. Viure't com l'estiu.

Somniar-te, que no és poc.

Il·luny (de metafísiques profanes)

Encara aguaita amb tremolosa ansietat des d'aquesta
(l'eixuta, tèbia, la sòrdida) banda del vidre,
mentre em consumeix una boca de set mil·límetres,
un tic nerviós, la por, el temps, el foc, la flaqueza,
el fet de mai aplegar a creure'm viu, a creure't real.

La teva forma de resultar-me un misteri em manté encara obert
per a esperar-te, a tu,
al perpetu missatger kafkià des de la infinita muralla xinesa,
orgullós de ser el perfecte lector bastard,
necessitant paraules per ancorar a un pes suïcida.

Recordar ja no és fàcil.
Sota la bústia s'apilen cartes com taüts de vells amics.
Ens puc veure allí, en aquella ciutat, encara que mai no hi fórem.
La dualitat encara esdevenia impossible
(tant com oblidar-te fins que ni el teu olor em recordi a tu)
les dimensions invertides,
els nostres Jo insensibles, desestimats,
les busques dels rellotges giraven en sentit contrari a les busques dels rellotges,
i em vaig sentir fred: molt.

Podria recordar aquell dia encara que hagués perdut el cap.
La ciutat, crec, fou incendiada des del nord. La gent es movia.

Frenètica. Primitiva. Caòtica.

Algú amb la raó de l'últim descarregava la ràbia contra les ones.
Algú jugava amb foc. Algú escrivia. Algú consumava. Algú.

I s'alçaven murs que algú pintaria de blanc cel, i es creaven
planetes,

cosmos, universos. Entre. En mig de.

I queien bombes. I granotes. S'obrien els paraigües.

Les bicicletes encara eren per a l'estiu.

Aquell dia les necessitats de l'ésser

(humà o no)

podien semblar cobertes.

Els nens jugaven com la tarda anterior. Plovia llacs.

Al carrer una desfilada animal harmonitzava l'existència.

Trens esclatats. Ciutats derrocades.

Focs artificials a dintre d'un calidoscopi gegant.

L'espectacle més espontani a l'abast de la voluntat. Un
món, petit, girant.

Jo, però, no vaig poder (ni volia) veure res més, que a tu.

I és a sovint que et somie, que et trobe,
portes l'ànima a una mà i un bri d'alè a l'altra,
i des d'aquesta part res sembla tan absolut,
tanta condemna, tan descarnat i cru com ho és.

(Al món un cor d'idees que arriscar.)

Res més possible.

Tornem a aquells pocs paratges compartits,
als boscos de lletres roges i botons desullats,
tornem a les mateixes paraules, tornem a ser-hi,
a sentir, a riure. Tornem a somniar dins de somnis,
a escoltar que tot sortirà bé, tornem a viure.

Tornem a móns encara inexplorats, a deserts verds,
a viatges per començar i comiats àcids. Tornem.

Tornem a parlar, a mirar-nos, a estimar.

Tornen les aus de pas, els petits tresors perduts,
les promeses enlairades. Tu.

Surten dels mars les llàgrimes que et vaig plorar.
Ens (des)abracem, ens (des)entristim, (des)morim,
ens (des)acomia dem de tu, per sempre.

I és a sovint que et somie, que et trobe.

Res, però, és, serà ja el mateix.

Franz H.
i la condició crònica de l'esperit humà

Franz H.
(llarg, prim, escrupolosament pragmàtic,
neguitós fins la desesperació,
amb els ulls injectats en plom
i el color de la carn morta a les galtes)
sabia que mai no podria assumir
(moriria cent mil vegades
en cent mil escenes diferents
abans d'aplegar a acceptar-ho)
que mai no tornés, en cap futur,
a ser seua.

Avui m'has fet recordar
que hi ha alguna cosa a dintre meu que es retorç

(com un petit nadó escamat, ansiós per una llum freda),

que bombeja ozó irregular al meu cap,
que m'adverteix de que segueixo aquí,
viu, a despit de tot.

Em descobrisc sobre un escenari amic, confortable,
lliure de metafísiques pobres
que em facin replantejar la realitat:

una guitarra lenta, una habitació
verdosa, un llit per fer.

Torna la tensió d'alguna primera carta
(potser perquè aquesta sigui també primera,
malgrat que en altres vides tingués la mateixa lletra),

torna l'estremiment de la parpella dreta,
l'entumiment de l'esquerra,
la sordera aguda i la paràlisi espai-temporal.

Sols una fase (...).

He (som)rigut a l'entrada
(altre cop, tot sembla tornar a començar ara)
d'aquestos petits espais infinits
que projectarem sense que ningú s'adonés,
he plorat (de tristesa, melangia, d'alegria,
potser simple necessitat onànica).

Llàgrimes noves.

Em desfaig conseqüent d'aquelles oblidadisses solucions d'emergència,
em deslligue d'aquells circumloquis amb aquell Algú estrany.
Avui torne a respirar d'aquestos afables vents quitranats, tòxics,
causants de totes les fantasies, al·lucinacions,
neurosis o esquizofrènies sobtades.

Torne a una realitat abrasivament suau,
segur de res menys de tu,
saturada de gents sense cara.
Cansat ja d'estar-ne tan mort, sent com avui
Tu em tornes a la vida.

Posats a triar, quan mora, si és que mor
                     (i de fet sé què ho faré)
 voldria que el meu abillat cadàver
 fos apropiadament abandonat en un lloc idíl·lic,
 quimèric, líric, ninfulós, orgàsmic, cristal·lí,
 amb boniques vistes al mar, fresc de llevant,
 Sol esporàdicament perpendicular tres hores al dia,
 frigorífic ple, sense notes, ni magnètics riallers,
 un disc
                     girant hora rera hora,
 any rera any, glaciació rera glaciació,
 i, a ser possible, proper de la frontera justa
 d'on els teus llavis comencen a ser llavis,
 d'on la pell pren a glops el seu color, pròxim,
 d'eixa curvilínia exacta on els teus besos,
 les teues paraules,
 on els teus despits prenen definitivament relleu.

ingravidessa aconseguida

Em troba la matinada amb la vulgaritat de l'addicte a les butxaques.

La recerca desagraïda de l'escriptor conclou.

Sota els meus ulls s'acumulen en bossetes de ració individual
uns últims intents que (decididament) deixo per demà.

Fins llavors moriré en algun indret còmode,
dubtant de si despertaria (o si almenys desitjaria fer-ho)
en cas de tenir la certesa de que mai,
ningú

(en cap món de cap sistema de cap galàxia de cap de tots els
universos que completen la infinitat de les dimensions),

no ha escrit ja,
en una nit com aquesta,
aquestes mateixes paraules.